

Věčná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník III - Číslo 11

V Žatci dne 19. března 1948

Cena 3 Kčs

Se Svobodou za svobodu

Před čtyřmi lety ožila tímto heslem česká Volyně.

Nacistická okupace, která celou ničivou tíhou dolehla na náš kraj, běsnění germánských vládců, Český Malín — naše Lidice — to všechno probudilo netušený odpor proti utlačovatelům a živelnou, velkou touhu všech volyňských Čechů — nadšených vlastenců — po spravedlivé odplatě. Týraná vlast volala o pomoc, tisíce umučených bratří o pomstu.

Byly to slavné ty březnové dny roku 1944. Jako symbol osudové spravedlnosti objevila se na Volyni 1. československá samostatná brigáda v SSSR. A jako personifikace pojmu, který nám byl vždy nejdražší — byl její velitel gen. Ludvík Svoboda.

Tenkrát jsme pocítili všichni jasně, že přišla naše velká příležitost.

Dobrovolně, bez váhání, přímo manifestačně hlásili se všichni, mladí i staří, muži i ženy do řad československé voj. jednotky, o níž tušili, že přinese — spolu s bratrskou Rudou armádou — svobodu staré vlasti.

Dnes jsou tyto skutečnosti dalekou vzpomínkou, a tisíce hrobů našich bratří, které vroubí slavnou cestu našeho návratu, jsou historickým dokumentem.

Život jde neustále vpřed novými cestami, a kdo se chce ztrácet jen ve vzpomínkách — toho vyřadí. Naše zkušenosti jsou dobré k tomu, abychom se z nich učili, abychom těžili z poznatků — získaných tolikými oběťmi —, vývozovali z těchto zkušeností správné uzávěry a podle nich usměrňovali svůj život a svou práci pro budoucnost. Tak nejlépe zhodnotíme úspěchy jednou dosažené a vytvoříme předpoklady pro úspěchy nové.

Dnešní doba skýtá nám k tomu — právě jako před čtyřmi lety — velkou a jedinečnou příležitost. Tak jako tenkrát na Volyni — můžeme se dnes doma, ve vlasti, postavit do předních řad bojovníků za svobodu, za svatý odkaz našich padlých, za myšlenku socialismu a pokroku, za myšlenku slovanské vzájemnosti a spolupráce, za mír a šťastnou budoucnost celého národa. Jen tak navážeme na naši slavnou tradici a na ty ideály, které nás vedly do boje „za svobodu se Svobodou“.

Jaroslav Chudoba.

Intenzivní vojenský výcvik byl zárukou, že bojové úkoly čs. voj. jednotky v SSSR budou plněny úspěšně

Skupina volyňských dívek, které se dobrovolně přihlásily do řad Svobodovy armády

Evžen Valčák:

Obrozená národní fronta

Všem dobrým vlastencům a demokratům je jasný smysl nedávných pohutých dnů. Jen několik dnů tačilo, aby rozvratníci a nepřátelé pokroku byli ukázáni v celé své nahotě. Pokrok se ukázal průbojným a odvážným, reakce zato zákeřnou a zbabělou. Pokrokové vrstvy našeho národa — dělnictvo, rolnictvo a pracující inteligence — postavily se jako jeden muž do boje na záchranu revolučních vymožeností, kterých bylo revolucí 5. května 1945 dosaženo a za které bojovaly celé generace od prvých dnů hnutí za osvobození práce.

Lidové masy, proti nimž se tajně šikovala reakce, která různými počiny a zákroky tarasila cestu pokroku, se postavily do bojovného postoje a vyčistily cestu vývoje našeho státu k socialismu.

Dějiny nás učí, že po každé revoluci v jisté době začne reakce zvedat hlavu. Bylo tomu tak po velké revoluci francouzské, po revoluci ruské v r. 1905 a 1917. Reakční zjevy byly patrné vždy, když z prvního úleku zmatořivší se reakce začala se doimnívat, že pro ni přišel čas a že je vhodná doba na zvrátit to, co bylo lidem revolucí dobyto.

Těsně po revoluci byl u nás klid. Bankéři, majitelé dolů, velkostatkáři a kapitalisté všech druhů, kteří sociálními a hospodářskými změnami nejméně byli postiženi, zprvu se stáhli do pozadí a v skrytu kuli tajně pikle proti republice a jejímu lidové demokratickému zřízení. Sami si do popředí netroufali. Postavili před sebe hráz z lidí, kteří ač sami nekapitalisté měli k nim jisté ideologické vztahy. A těchto lidí v různých politických stranách používali jako svých mluvčích. Sami byli v pozadí, ale jejich neblahý vliv byl pocíťován v celém budovatelském snažení naší lidové demokracie. Posílali mezi lid našeptavače, kteří místo aby odstraňovali překážky stavějící se v cestu klidného vývoje, tyto vysvětlovali jako neúspěch socialistického pokroku a zveličovali je. Snažili se vytvořit prostřednictvím těchto lidí atmosféru nejistoty a znechucení. To byla první etapa jejich zálučnosti a boje proti lidu a jeho vymoženostem. Znechutit práci, zdiskreditovat tužbu lidu a svést ho z nastoupené cesty. Jen si vzpomeňme, co tito sýčkové věstili o znárodněných podnicích. Všechno prý skrachuje. Dělnici prý nechtějí dělat. Pracovní morálka je ve psí. Statistická čísla o výkonech nejsou prý pravdivá. Distribuce nekape a družstevnictví se ukazuje neschopným. Soukromokapitalistická iniciativa je podlomena a socialistické plánované hospodářství se neosvědčuje. Západ nás bude bojkotovat a Sovětský svaz pro nás nestačí. Takovýmto našeptávaním byli pověřeni jejich přísluhovači.

Kde jen bylo možno, tam reakce brzdila. Při výrobě, v distribuci, v parlamentě i ve vládě. Lidové zástupci sváděli o každý zákon nebo úpravu

veřejných věcí úporné boje a v jejich práci bylo jim překáženo. Věci dostoupily již tak daleko, že reakce se začala šikovati k násilným činům, k reakčnímu puči. Zjevným pučem byla demise reakčních ministrů strany národně socialistické, lidové a slovenských demokratů. Chtěli svou demisi vynutit celé vládě a přivodit v republice desolátní stav a politické zmatky. Počítali s tím, že tak docílí násilné nastolení nové vlády a kapitalistům dopomohou opět k jejich bývalým privilegiím. Vrátil jim to, co jim lid revolucí a po právu vyvlastnil. A jaký by byl toho výsledek? Kapitalistické krize, nezaměstnanost a s ní spojený hlad.

Československý dělný lid je již dobře zná. Nezapomněl, jak jednal po prvé světové válce. Po prvním převratu se tetelili strachem, ale když jim otrnulo, rvali lidu jednu revoluční vymoženost za druhou. Lid nezapomněl, jak se majetné vrstvy zachovaly v roce 1938, když hodily republiku na pospas světové reakci a imperialismu. Lid ví, co by následovalo, kdyby se byly splnily plány reakce: rozchod se Sovětským svazem a demokratickými slovenskými státy, orientace na západ a s tím spojený příchod Němců, kteří na nás již za hranicemi číhají.

Československý pracující lid však ví kde je jeho místo a co to znamená, mít politickou moc v rukou. Tuto moc nepustí již nikdy z rukou a užije ji pro dobro celé naší pracovní a národní společnosti. Této moci užije

Zdeněk Fierlinger:

Československo-polská smlouva pevná hráz proti nepřítelům lidové demokracie

V těchto dnech vzpomínáme prvního výročí smlouvy o přátelství a vzájemné pomoci československo-polské. Při této příležitosti nemohu než znovu zdůraznit význam našich poválečných spojeneckých smluv. Jsou totiž daleko pevnější nežli kdy byly spojenecké smlouvy uzavřené před touto válkou. Zkušenosti z doby první republiky ukázaly, jak málo je platná spojenecká smlouva ku příkladu s Jugoslavií, když Jugoslavie byla odkázána pině hospodářsky na Německo. Proto isme po válce vždy zároveň se spojeneckou smlouvou projednávali také možnosti rozšíření a prohloubení hospodářské spolupráce. Spojenecká smlouva s Polskem proto nebyla pouze doplňkem v systému spojeneckých smluv se Sovětským svazem a F. L. R. Jugoslavií, aby přispěla k zabezpečení míru a posílení bezpečnosti slovenských národů, ale také počátkem nejvyšší hospodářské spolupráce dvou států, které se daly na novou cestu, na cestu plánovaného hospodářství, aby jejich země byly co nejrychleji vyvedeny ze škod způsobených válkou a německou okupací.

Rok je velmi krátká doba pro to, aby již mohly býti hodnoceny výsledky spojenecké smlouvy, a jsem

k upevnění republiky a k uvolnění cesty, po níž republika jde nezadržitelným tempem k socialismu.

Reakce byla odražena a na hlavě poražena. Ve stranách národně socialistické, lidové a slovenské demokratické, kde se jí podařilo zmocnit se vedení, byla poctivými členy a funkcionáři reakce odhalena, odsouzena a vyhnána. Demokraticky a vlastenecky smýšlející členstvo v těchto stranách se odklonilo od svého reakčního vedení a vypovědělo mu houževnatý boj. V celém národě je třídění duchů. S rozhořčením vystoupily pracující masy a smetly v několika dnech svými rozhodným vystoupením nepřátele republiky a jejího klidného vývoje. Rozhodnost pracujících mas vítězila a republika je zachráněna. Všechny pokrokové síly v národě se spojily v jeden nerozborný šik, v novou obrozenou Národní frontu, která bude oporou Gottwaldovy vlády. Akční výbory, které se vytvořily ve všech obcích, okresech a krajích, jsou základnou, na níž se upevní nová, obrozená Národní fronta, rozšířená o celonárodní organizace a očištěná od reakčních živlů. Tato nová, obrozená Národní fronta, o níž se opírá dnes vláda Klementa Gottwalda, uskuteční novou ústavu, národní pojištění, novou pozemkovou reformu, daňové úlevy ve prospěch zemědělců a živnostníků. Zajistí spravedlivé a svobodné demokratické volby.

Provedením a uskutečněním všeho toho bude učiněn milový krok naší republiky k socialismu.

velmi rád, že však v tomto případě mohu již nyní prohlásit, že uplynulý rok byl ve znamení rychlého navazování úzkých hospodářských styků, a co je zvláště radostné, není jen zvýšení obrátu v dovozu a vývozu, ale také prohloubení hospodářské spolupráce zejména pokud se týká výstavby nových závodů, koordinace výrobních programů, spolupráce ve výzkumnictví a výměně vědeckých poznatků a již také začátky sladování investičních programů dlouhodobých. Mnoho našich průmyslových delegací ze všech výrobních oborů navštívilo polské závody a navázalo přátelství s vedoucími polského národního průmyslu a mnoho polských návštěv bylo od té doby u nás.

To všechno spěje k tomu, aby náš příští pětiletý plán byl již v souladu s polským dlouhodobým plánem, a doufám pevně, že také s ostatními slovenskými zeměmi budeme stále prohlubovat hospodářskou spolupráci, abychom si vzájemně přizpůsobili plánování a řízení svého hospodářství. Vytvoříme tím nejlepší předpoklady, aby smlouva o přátelství a vzájemné pomoci byla zvláště pevná a abychom byli pevnou společnou stráží proti všem nepřítelům nové lidové demokracie.

Jan Masaryk mrtev

Jan Masaryk, ministr zahraničních věcí, odešel v rozrušené mysli dobrovolně ze světa — to nám oznámil rozhlas. Hned nato předsednictvo vlády oznámilo:

„Dne 10. března 1948 v časných hodinách ranních skončil dobrovolně svůj život, naplněný prací pro vlast a národ, ministr zahraničních věcí dr. h. c. Jan Masaryk.“

V důsledku své nemoci, spojené s nespavostí, rozhodl se, pravděpodobně v okamžiku nervové poruchy, k zakončení života skokem z okna svého úředního bytu do nádvoří Černinského paláce.

Den před svým tragickým skolem a též ve večerních hodinách ministr J. Masaryk nejevil známky duševní sklíčenosti, nýbrž naopak byl pln životní aktivity a obvyklého svého optimismu. Podrobné šetření se provádí.“

Zatmělo se slunce světa, nebe se zatáhlo černými mraky, jedna ze zářících hvězd našeho národa spadla.

Zemřel Jan Masaryk, velký syn velkého otce, bojovník za lidská práva, člověk a politik, který miloval svou zemi a svůj lid.

Státní pohřeb

Za dva dny po tom usnesla se vláda na své mimořádné schůzi, že ministru dr. h. c. Janu Masarykovi bude v sobotu 13. března o 14. hod. vypraven z Pantheonu Národního muzea v Praze státní pohřeb se všemi vojenskými poctami.

Je sobota dne 13. března 1948. Jaro, které k nám proniká v posledních dnech, jako by zastavilo svůj rychlý vpád, jakoby se bálo. Sedivá, posmutnělá obloha utlumila záři dne a krůpěje deště jako slzy se stíraly se závaný chladného větru. Pražskými ulicemi v tmavých oblecích jdou lidé, připraveni doprovodit zesnulého na poslední cestě. Ze všech pražských nádraží přicházejí proudy účastníků z venkova. Hlavní město skutečně tone v moři praporů s černým florem, státních vlajek, spuštěných na půl žerdi a smutečních zástav.

Kolem 10. hodiny začalo se zaplňovat Václavské náměstí a všechny třídy, kudy se budou ubírat na poslední cestě pozůstatky Jana Masaryka.

Mnozí z těch strávili již v pátek řadu hodin na hradčanských prostranstvích, aby mohli tiše přejít kolem otevřené rakve v Černinském paláci, kde zesnulý žil a pracoval pro stát.

Dojem z té pátécti pietní pouti desetitisíců je mohutný a vznešený. Od časného rána přicházely nespočetné zástupy a řadily se před Loretou do nekonečných řad.

Posvátné ticho zavládlo již v poledních hodinách na Václavském náměstí před rampou Národního muzea. Mohutný dav čeká tiše, jakoby se bál rušit věčný sen toho, jenž žije v našich srdcích. I v Pantheonu je posvátný klid. Všude stovky věnců, pestrý koberec květín, které obklopují katafalk s rakví, pokrytý státní vlajkou.

Čas letí, minuty ubíhají. Přicházejí smuteční hosté a členové diplomatického sboru. Již všechna křesla před katafalkem jsou obsazena, jen šest je ještě volných — Jan Masaryk čeká svého učitele a přítele, presidenta republiky.

S musejní rampy zaznívají první akordy fanfár z „Libuše“. Pan president přijíždí. Za několik vteřin přichází, doprovázen předsedou vlády, do Pantheonu. Před rakví zůstává pan president chvíli stát v tichém rozjímání. Potom usedá.

Venku hrají pozouny neochvějněmu bojovníku za svou zemi temnými tóny husitský chorál.

Pak předstupuje předseda vlády Klement Gottwald, aby pronesl smuteční projev... * * *

Po písničkách, které zapěl dětský rozhlasový sbor, byla rakve dána na lafetu a v záplavě vědců se dala na pochod

přeplněnými, ale nějak mlčenlivými ulicemi Prahy. Poslední to cesta našeho velikána hlavním a rodným městem. Je těžko říci, jak teskně je v pražských ulicích. Dnes ani muži se nestydí za slzy. I klenba Hradčan, jindy tak vítězně zářící, nějak zesmutněla. Naše Praha truchlí. Truchlí Praha, truchlí všechna města, vesnice, všechen lid, celá Československá republika a i celý svět...

Brzy pak průvod opouští Prahu. Ale i za obvodem Prahy neztenčují se zástupy lidu, které lemují cestu, kudy pojedou mrtvý ministr Jan Masaryk.

Zatím malý, lánský hřbitůvek se připravoval, aby přijal velkého syna do země, která jej spojil s otcem a matkou. Stovky lidí přicházelo ze všech stran, aby shlédli aspoň místo, kde mrtvý bude odpočívat svůj věčný sen. Každou chvíli přinášejí různé spolky a korporace věnce. Lánský hřbitov je zaplaven květinami, které tvoří pestrý koberec jara. Slunce, které poslední dobou věštilo příchod jara, dnes je nějak nesmělé. Jakoby se bálo, každou chvíli se schovává za temné mraky, které potahují oblohu. Po rovinných polích prohání se chladný vítr a nese daleko široko truchlivou zvěst...

Na lánském zámku vlaje vlajka na půl stěžně, jako před 11 lety, když odešel náš tatíček T. G. Masaryk. Všechno kolem zase truchlí. Mohutné stromy schýlily své větve a duté vrby nad rybníkem roní velké krůpěje rosy. Lánská obora se probouzí k jaru. Drobné květinčky lemují jarní pokrývku. Ve vrcholcích stromů poskakují ptáčky a prospěvují intrády jara, které znějí dnes tak smutně. Všechno, všechno je smutné. Kolem zámku proudí skupiny lidí, kteří prohlízejí památky a vybavují si vzpomínky na našeho presidenta Osvoboditele T. G. Masaryka.

Po 16. hodině na ulicích, kudy pojedou smuteční průvod, začaly se řadit skupiny lidí, aby viděly poslední cestu svého milého spoluobčana. Ulice jsou potaženy černí.

V 17,55 přijíždí smuteční průvod. Rakve potažená státní vlajkou projíždí ulicemi Lána. Po stranách stojí čestná stráž. Tváře mužů, někdy tak tvrdé, nějak měknou. Tak dojemné! Až k slzám! Mozolnaté ruce křečovitě svírají čapky. Je tak nějak bolestně, nějak těžko. Davem prolíná tichý pláč. Ještě šepot vládních aut, doprovázejících Masaryka, a průvod stává před hřbitůvkem...

Letadla kroužila nad obcí a hřbitovem až do doby, kdy průvod dorazil na místo věčného odpočinku.

To bylo již čtvrt na sedm. Slunce už zapadlo a na nebi se ukázal měsíc, sotva nadýchnutý. Na hřbitově bylo málo lidí. Hrob i jeho okolí bylo zaplaveno světlem reflektorů. Před hrobem stanuli paní Hana Benešová, předseda vlády s chotí a četní členové vlády a diplo-

matického sboru.

Nad hrobem promluvil státní tajemník ministerstva zahraničních věcí dr. Clementis.

Za zvuků státní hymny, kterou zahrálo kvarteto lesních rohů, černá rakev kryjící tělesné ostatky Jana Masaryka, byla spuštěna do hrobu...

Jasná světla reflektorů nějak pobjedla, chladný vitr zpomalil svůj běh, tiché chvění listů na stromech ustalo a hrstka lidí kolem hrobu přemáhala slzy, které se draly do tváří. Černá česká země přijala syna do své náruče. Odešel ke svému otci, odkud se budou společně dívat, jak to vedeme.

Bylo krátce před 19. hod., když pohřební obřady na lánském hřbitově byly zakončeny.

* * *

Několik dat ze života Jana Masaryka

Líčit život Jana Masaryka není lehké. Je to prolínání radostných chvil s chvílemi bolestnými. Jeho oživot však byl věčný boj za lidská práva a svobodu.

Tragickým skonem uzavřel život, který sám o sobě je historií nesmírně poutavou, plnou zkazek, svědčících o plnosti života, prožitého v radosti míjejících dní, i života pohříženého k neměnným hodnotám hlubiny věčnosti.

Jan Masaryk, ministr zahraničních věcí, se narodil 14. září 1886 na Královských Vinohradech.

Absolvoval akademické gymnasium v Praze. Potom odejel do Spojených států, kde absolvoval obchodní školu v Britgeport. V letech 1907 a 1913 pracoval v Cranově společnosti v Chicagu. Za války sloužil Jan Masaryk v rakouské armádě, doprovázen stále jako politicky nespolehlivý. Po vojenské službě za první světové války vstoupil počátkem roku 1919 jako ministerský tajemník do služeb československého ministerstva zahraničních věcí. Byl mu přitom udělen titul legačního rady. Koncem tohoto roku stal se chargé d'affaires ve Washingtoně a do roku 1921 byl přidělen jako legační rada československému vyslanectví v Londýně. V dubnu 1925 byl jmenován vyslancem a zplnomocněným ministrem Československé republiky v Londýně. Jeho předčasný skon znemožnil, aby se veřejnost jednou dovedla podrobněji o jeho diplomatické činnosti v r. 1938, o jeho neúnavném úsilí přesvědčiti londýnské diplomatické kruhy o nutnosti, aby se odvrátily od politiky, která vstoupila do dějin pod potupným jménem Mnichova. Jeho úsilí nemohlo zastavit nezadržitelný spád událostí. 1. ledna 1939 se Jan Masaryk

vzdal úřadu vyslance v Londýně, když byl dva dny před tím odjel do Spojených států, kde se, jak se nám později vyjádřil, stal misionářem proti nebezpečí, jež hrozilo od fašismu duši Evropy. Šest let druhé světové války je vyplněno neúnavným bojem o oděnění Mnichova. Po 15. březnu 1939 se vrátil do Londýna a ihned navázal nejtěsnější spolupráci s prezidentem dr. Benešem při vedení politických věcí československých.

Svou přednáškovou činností získal pro nás britské veřejné mínění. Mluvil do Československého rozhlasu v Londýně, kde mival pravidelné populární komentáře k válečným a politickým událostem, které vyšly souhrnně pod názvem „Volá Londýn“. Bohatá byla i jeho činnost novinářská. Po uznání prozatímní československé vlády v červenci 1940 se stal ministrem zahraničních věcí, jímž byl od té doby nepřetržitě až do svého tragického skonu. Na začátku roku 1945 doprovázel presidenta dr. Beneše při jeho oficiální návštěvě v Moskvě. Vrátil se do Anglie a odtud zakrátko odletěl do San Franciska, kde zastupoval Československou republiku na konferenci Spojených národů. Také v první i druhé vládě Klementa Gottwalda zastával Jan Masaryk úřad ministra zahraničí.

* * *

Nesnažil se budít dojem člověka slavného anebo velkého. Hovořil-li o své cestě k vítězství, říkal: „Vyšlo to“.

Československo bylo jeho největší láskou. — Jsem optimistou, — zdůraznil jednou, — často starostlivým a někdy smutným, ale důvěra v československý lid je absolutní. Osud nám dal zemi krásnou, požehnanou a zemi jarem vonící. Zůstaňme jako jedna rodina.

Válku nenáviděl, neboť si dovedl domyslit její důsledky. Však nám vzkázal na prahu letošního roku: „Dodatečně přeju do nového roku zdraví, mléko pro děcka a pevné odhodlání zachovat a udržet mír.“ Slovo „mír“ dovedl opakovat v osmi jazycích.

Jan Masaryk říkal, že neznal osobní ctižádosti. „Nikdy jsem svou budoucnost záměrně nepřipravoval,“ prohlásil kdysi s nádechem politování. „Úspěch mi byl vždy jaksi vnucen. Zahájil jsem svou diplomatickou dráhu bez zásluh a bez kvalifikace. Dovedl jsem si pouze vybrat otce“...

A nedávno se k němu vrátil do Lán. Zůstal opuštěn klavír, slohová pracovna v Černínském paláci a zůstalo opuštěno i přání odejít někam, kde je klid, dobří lidé a pohled na hory...

-ck-

Jan Masaryk: Mé místo je po boku lidu

Ve čtvrtek 4. března promluvil v sále Ústředního domu armády za přítomnosti ministra národní obrany arm. gen. L. Svobody a náčelníka hlavního štábu arm. generála B. Bočka ministr zahraničí Jan Masaryk k důstojníkům ministerstva národní obrany o mezinárodní situaci a o událostech posledních dnů.

Nevím, prohlásil ministr, zda někdo z vás jel z Prahy do Humburku a zda si všiml původních názvů železničních stanic předělaných „německými rytíři“. Zažili jsme nové „německé rytíře“, jímž se germanisace málem podařila. Existence našeho slovanského státu visela na nitce. Německo bylo, je a bude naším odvěkým nepřítelem. Je naším politickým problémem a my bychom rádi viděli sjednocené Německo, které by bylo součástí evropského společenství národů. Naši záchranou je spojení se Sovětským svazem a naše místo je po jeho boku. Musíme být vděční, dovolí-li nám, abychom tam byli.

Musíme věnovat všechno úsilí tomu, abychom nebyli napadeni Němci. Kolem našich hranic jsou dva miliony fanatických nepřátel. O obchodních

stycích s Německem prohlásil ministr, že máme s oběma pásmi v Německu obchodní styky, chceme s Německem obchodovat, ale nemůžeme platit v západním pásmu železniční tarify dolary. K otázce reparací ministr prohlásil, že Sovětský svaz má plné právo, aby žádal reparace. Totéž právo máme i my a při dobré vůli by to šlo. Ten, kdo tvrdí, že Německo nemůže platit, mluví nepravdu.

O událostech posledních dnů prohlásil ministr Masaryk, že jsme udělali nekrvavou revoluci a připomněl v této souvislosti převrat v jiných zemích. Vstupujeme do nové fáze naší historie, pravil. Mé credo v této dramatické době bylo jasné. Když se přiostrčila situace neuvažoval jsem ani minutu, kde je moje místo. Je s lidem, s Čechy a Slováky, které miluji. Slyším-li hovořit o lidech, kteří začínají odboj, pichne mne u srdce! Odboj proti Hitlerovi ano — ale odboj proti vlastní krvi, vlastním bratřím v republice, nikdy. Jsem přesvědčen, prohlásil ministr závěrem, že se války nedočkám. Je to moje přání a má modlitba. Počítejte se se mnou, jsem jedním z vás.

Frant. Holas:

Osvobozená

Ty —
neznámá krásko
jižních moří
v očích tvých ohníčky hoří
a stopy nohou bosých
do bílého břehu vrýváš
ve světle majáku tančících
píseň války
jako čardáš
Z paloučku duše
hodilas v klín větru
lístek srdcový
pozdrav jižní země —
žebráku,
prosičmu o lásku
o šáteček krajkový
z mořských pěn

Ty
Osvobozená z žen
věčně kdys nemá
a přec mluví —
v království tvém

se rozpomeň
a bílou požehej dlaní
mír,
pokoj a lásku
všech zemí — — —

Nár. osvobození:

Poslanec J. Vodička

S Polskem ve věčném spojení

10. března minulého roku byla podepsána polsko-československá smlouva o přátelství a vzájemné pomoci mezi oběma státy. Tato smlouva má velký historický význam, neboť není pouhým vytvořením diplomacie, ale byla určována na podkladě dávných zkušeností: společného nebezpečí, společných snah a cílů a bratrského původu obyvatelstva obou států.

Slovanské národy Polska a Československa již ode dávna bojovaly a s velkými obětmi bránily svou národní svobodu a existenci svých států. Byl to nepřetržitý řetěz obranných válek vedených proti útočícím německým armádám, Křížáky počínaje a hitlerovskými loupežnými bandami konče. Po staletí hrdinsky bojovaly a přinášely ohromné oběti. Po prohraných obranných válkách stávaly se otroky nepřátel, aby po určitém období znovu vprhli panství cizích vetřelců a stali se opět svobodnými...

Nejtragičtější údobí pro slovanské národy Polska a Československa byly léta 1938—1945. Zrádnou politikou české a slovenské reakce a za pomoci Francie, Anglie a Ameriky, vedené reakční klikou, bylo Československo vydáno na milost a nemilost Hitlerovi. Za několik měsíců nato podlehl svou a světovou reakcí zrazený polský národ v hrdinském boji s nacistickým útočníkem. Více jak šest let upěly tyto národy pod strašlivým terorem a násilím a po celou tuto dobu deptala

tyto bohaté a krásné země.

Toto strašlivé poučení nezůstalo nevyužito. Slovanské národy Polska a Československa poznaly za těžkých obětí, jaké důsledky pro tyto národy mělo, že jak v historii i v nedávné minulosti nebylo jednoty a poctivé spolupráce mezi těmito slovanskými zeměmi. Jak vlastní reakce řídce se svými zájmy dovedla postaviti tyto slovanské národy proti sobě, jako se to stalo v letech 1938—1939, a tak umožniti, aby nepřítel jeden národ po druhém ovládl a zotročil. Je to poučení na věčné časy, které naše národy přesvědčilo, že vždy, kdy Čech, Slovák a Polák byli nesvorní a nejednotní, tak některý z nich ztratil svobodu.

Naše spojenecká smlouva s Polskem nezůstává jen smlouvou společného postupu a obrany proti společnému nebezpečí, které stále nám hrozí se strany Německa a jeho případných spojenců. Ona se stala také základem nejužší těsné a upřímné spolupráce. Máme mnoho společných zájmů hospodářských, kulturních a jiných a v mnohém si budeme vzájemně pomáhati, aby naše státy vzkvétaly, hospodářsky silily a na kulturním a vědeckém poli mohly přinést mnoho k prospěchu nejen svých národů, ale i celého světa.

První kroky byly již udělány. Polské námořní přístavy jsou také našimi přístavy. Začínáme stavěti společnou

elektrárnu v Osvětimě, která bude zásobovati kraje Polska i Československa. Vyměňujeme si výrobky a suroviny a polské námořní lodě a polské železnice nám přivážejí suroviny ze severovýchodních států. Již nejsme a nikdy nebudeme závislí na německých přístavech a dopravě.

K odstranění našich zásobovacích potíží přispěli bratři Poláci také svou vydatnou hřívnou.

Polská hranice Odra a Nisa je také naší hranicí, tak jako polskými hranicemi jsou naše hranice západní.

Slovanské národy Polska a Československa jsou si plně vědomi, že jen porážkou reakce a nastolením lidové demokracie v těchto státech bylo umožněno, aby dne 10. března 1947 byla uzavřena mezi Polskem a Československem spojenecká smlouva. Poznaly, že skutečná vláda lidu umožnila odstranit všechny překážky, které dříve mezi Polskem a Československem reakce obou států nahromadila. Přesvědčily se, že dnes Polsko a Československo v nejužší spolupráci jsou platnými ochránci světového míru, uskutečňovateli skutečné demokracie a humanismu.

Spojenecká smlouva dvou slovanských států Polska a Československa tak jako smlouva s SSSR a ostatními slovanskými státy bude národy obou států strážena jako oko v hlavě a v zájmu obou států a světového míru bude trvalá a věčná.

Funkce akčních výborů NF ve veřejné správě Připomínky ministra vnitra

Ministr vnitra vydal 24. února pod č. B-2111-1-0-24/2-1948—II/1 výnos o spolupráci národních výborů s akčními výbory Národní fronty. Dodatkem k tomuto výnosu ministr vnitra připomíná:

Jakožto lidem volené orgány veřejné správy podléhají národní výbory stálé kontrole lidu také za funkčního období: jsou při svém působení povinny dbáti všestranně zájmů lidu a přihlížet k iniciativě, vycházející z lidu i od orgánů a složek reprezentujících lid.

Oprávněnými mluvčími vůle československého lidu jsou pro národní výbory nyní akční výbory Národní fronty, v níž je tento lid soustředěn. Akční výbory Národní fronty bdí nad dodržováním zásad a programu Národní fronty ve všech oborech veřejného života a ve všech správních obvodech republiky. Národní výbory jsou povinny dbáti politické vůle lidu, kterou jim akční výbory Národní fronty tlumočí.

Národní výbory mají povinnost pracovat ve stálém těsném styku s akčními výbory Národní fronty, podporovat a všestranně umožňovat práci akčních výborů, dbáti jejich podnětů a návrhů a učiniti tyto podněty a návrhy bez prodlení předmětem jednání a rozhodování.

Akční výbory Národní fronty nepřevzaly úkolů národních výborů. Pů-

sobnost národních výborů zůstala tudíž nedotčena ve všech oborech veřejné správy, která jim byla přiznána některým z právních předpisů. Akčním výborům nenáleží tedy zasahovati přímo do výkonu veřejné správy, který je platnými předpisy přikázán národním výborům, nebo dokonce tento výkon na sebe přejímati.

Jakožto orgánům, které vykonávají politickou kontrolní a iniciativní funkci ve všech oborech našeho veřejného života a tudíž i ve veřejné správě, náleží akčním výborům Nár. fronty zejména:

a) podávati nadřízeným orgánům návrhy na odvolání členů národních výborů nebo jejich složek z funkce (vyhláška ministra vnitra z 25. února 1948 o přechodné úpravě odvolávání členů národních výborů, č. 305-1948 Ů. I. I.),

b) podávati návrhy nadřízeným orgánům na doplnění národních výborů, které se staly neúplnými (vyhláška ministra vnitra ze dne 27. února 1948 o přechodné úpravě doplňování národních výborů č. 314-1948 Ů. I. I.),

c) podávati nadřízeným orgánům návrhy a vyjádření při opatřeních k zajištění správy u národních výborů, jestliže nastaly okolnosti, které znemožňují výkon působnosti národního výboru nebo některé jeho složky (vyhláška ministra vnitra z 1. března

1948 o opatřeních k zajištění správy u národních výborů č. 334-1948 Ů. I. I.).

Národní výbory mají však povinnost i jinak přihlížet k návrhům, podnětům, vyjádřením i připomínkám akčních výborů Národní fronty, ať jde o věci povahy organizační nebo o opatření věcného rázu, spadající do působnosti národního výboru. Národní výbor si má vyžádati vyjádření akčního výboru Národní fronty, který je ustaven pro obvod jeho působnosti, zvláště v případech, kdy zamyšlené opatření národního výboru má politický dosah nebo charakter.

Akční výbory Národní fronty budou národním výborům nápomocny při plnění jejich úkolů tam, kde k jejich provedení je třeba spolupráce občanstva. Akční výbory Národní fronty umožní, aby byl mobilisován lid a jeho složky k provádění důležitých úkolů veřejné správy a aby práce národních výborů byla prováděna v těsném kontaktu s nejšířšími vrstvami lidu a za intenzivní, činné účasti lidu a jeho složek. Na těsné spolupráci národních výborů a jejich složek s akčními výbory Národní fronty závisí bezvadný chod veřejné správy a je proto třeba věnovat této spolupráci obzvláštní pozornost a péči.

Žádám národní výbory, aby o tom vyrozuměly všechny své členy i členy svých složek.

„Rodinný“ nástup do čs. voj. jednotky gen. Svobody na Volyni v březnu 1944 s celým příslušenstvím nebyl žádnou výjimkou

Václav Zidlický:

K výročí vstupu do čs. vojenské jednotky v SSSR

Míjejí dny, měsíce a roky a jsou byly připraveny zastupovat je jako tomu již 4 léta, od dob, kdy naši bratři, otcové, sestry a mnohdy i matky vstupovali spontánně do řad čs. armádního sboru v SSSR. Byly to chvíle, na které nikdy nezapomeneme. Byly to chvíle, které nám přinesli splnění našich tužeb, chvíle, kdy se splnily naše dávné touhy, ale byly to také chvíle těžké, kdy jsme stáli na rozcestí: jít musíme, ale doma je ještě válka. Avšak naše touhy byly tak silné, že přemohly veškeré bázně o rodinu a naši mužové odcházeli do bojů zanechávající doma rodiny v pekle války. Nebyla to však bezohlednost nebo snad lhostejnost; bylo to spíše hrdinství, hrdinství mužů, kteří odcházeli, a hrdinství matek, které statečně vyprovázely své muže a

hlavy rodin v těžkých pracích.

Snad někdy budou babičky vyprávět svým vnoučátkům to všechno jako pohádku a v očích dětí budou vyrůstat nějaké postavy rytířů jako při vyprávění o Bláníku, snad se to stane někdy legendou, avšak pro dnešek to stále zůstává a musí zůstat skutečností. Je to skutečnost neobvyklá, ale skutečnost pravdivá, kdy povstali rytíři bez brnění, bez přílbic, aby válčili za uloupenou svobodu. Měli však jinou zbraň; zbraň, která je silnější nad veškeré zlo: srdce, vzňaté touhou po návratu domů a po svobodě a touhou po odplatě. To byla ta síla onoho rytířstva z Volyně. To byla ta síla, která dala naší armádě tolik bojovníků

a rovněž ona to byla, která dala možnost naší menšině nezhytnout v moři ciziny. Posilování duchem národního uvědomění volyňští Češi bez váhání, všichni jak jeden, pocítili nutnost a povinnost a dobrovolně se postavili po boku hrdinných bojovníků od Sokolova, Kijeva, Bílé Cerkve, aby dobyli své vlasti a národu svobodu.

Tento hromadný vstup přinesl změny nejenom do celé České Volyně, ale přinesl změny i do armádního sboru. Ihned se započalo s přestavbou brigády, tvořily se nové jednotky, nové oddíly, stále se pilně cvičilo a připravovalo. A výsledek toho všeho se jevil hned po 14 dnech, kdy dělostřelecký oddíl složený z volyňských Čechů zúčastnil se bojů. Verejná pochvala velitele svědčila jasně, co přinesli volyňští Češi do řad bojovníků. Byla to odvaha, statečnost a především hluboká láska k vlasti, kterou poznali jen z vyprávění. Ta láska, která prýštila z hlubokých pramenů mateřských srdcí, přelévající se z pokolení na pokolení, dovedla milovat, ale dovedla také nenávidět a dovedla trestat i bit.

My však nesmíme zůstat jenom při vzpomínkách. Musíme si dnes uvědomit hlubší význam těchto dějinných událostí.

Jak víme, již v 1. světové válce válčili naši otcové v čs. legiích a hned nato se jednalo o návrat volyňských Čechů do vlasti. A snad již dějiny tomu tak chtěly, aby volyňští Češi ještě vyčkali.

Pak přišla 2. světová válka. Znovu se organizovaly čs. legie a dějiny se opakovaly. Tehdy uderila naše hodina. Události, které se hned nato sběhly, to potvrdily.

Hromadný vstup Volyňských do čs. voj. jednotky v SSSR nebyl činem jenom samým o sobě. Byl to první krok k naší reemigraci. Jednání, které pak následovalo — událost za událostí — to bylo jenom pokračováním díla, započatého hromadným vstupem do armády. Tímto dějinným krokem jsme se navždy zařadili do kartotéky čs. občanů a začali jsme tak nový list našich dějin — list radostného života doma, ve vlasti.

Aby se takovým skutečně stal, musíme pokračovat v duchu našich tradic a jít v odkazu našich padlých.

25. výročí založení Čs. matice školské na Volyni

U příležitosti toho jubilea chci věnovat těchto několik poznámek naší nejhlavnější instituci na Volyni ČMS, neboť její poslání a dílo, vykonané pro českou menšinu na Volyni, je obrovské.

Mnohý z nás si ještě pamatuje na vznik této organizace. Bylo to r. 1923. Veřejnost vycítila a pochopila, že je nutno mít nějakou instituci, která by pečovala o naše školství. V zmíněném r. 1923 odbyly se ustavující schůze a ČMS zahájila svou činnost. Jejím prvním úkolem bylo vytvořit kola ČMS v každé osadě. Proto se začínají zakládat v českých osadách na Volyni odbory. Největší počet založení kol připadá na r. 1925. Bě-

hem několika let zmíněné odbory byly vytvořeny ve všech větších osadách na Volyni. Počet kol sahal na 70.

Význam Matice a kruh její činnosti se každým rokem rozrůstal. ČMS stala se organizací, která nás všechny spojovala, prohlubovala naše národní smýšlení a citění. Zasáhla, když polské úřady začaly zavírat v celé řadě osad školy. Tu Matice vystoupila a začala zakládati matiční školy. Školství, vydržované Maticí se rozrůstalo. Počet soukromých škol sahal ku 13, z nichž jsou tři české sedmitřídky ve městech: Luck, Zdobunov a Rovno.

Přičiněním místního obyvatelstva a po-

moci Matice byly vystavěny nové školní budovy v Zdobunově, Lucku, Omelanštině, Sedmihranech a Moskovštině. Výše organizované školy v Lucku a Zdobunově patřily k nejlepším sedmitřídkám na Volyni a byly naší pýchou.

Češi při stavbě škol byli odkázáni sami na sebe. Dr. František Karas, náš známý a věrný přítel ve své knize „Obrazy z českých osad v Polsku“ uvádí: „Třináct škol, které vydrží Matice, vyžaduje si ročního nákladu asi 200.000 Kč. Ze staré vlasti (většinou od spolku „Komenský“ v Praze) dostávají krajané na matiční školství jen asi čtvrtinu.“ Uvážíme-li, že polské ministerstvo nábo-

ženských vyznání a veřejné osvěty udělilo v r. 1933 částku 500 zlotých, čili asi 1.900 Kč, přicházíme k tomu úsudku, že Matice měla dosti starosti s vydržováním matičního školství. A tu musíme s povděkem kvitovati, že jenom díky obětavosti celé Volyně se podařilo udržeti naše školství. Je příjemné si připomenouti, jak se sbíral zlotý po zlotém při každé příležitosti. Vedle členských příspěvků byly to dárky ze zábav, koncertů, divadel, kabaretních večírků, sokolských akademií, dále výtěžek z matičního týdne. Vybírá se při svatbách, křtinách a podobných významných událostech rodinných, přispívají jednotlivci a spolky.

Naši krajané na Volyni nejen že dbají o školství, nezapomínají i na stavbu národních domů. Národní domy již byly v Hlinsku, Zdobunově, Moskovštině, Lucku, Ulbárově, Libánovce a Kvasilově. Druhá světová válka zastavila chystanou stavbu národních domů v celé řadě jiných osad. Nádherné národní domy měly Hulě a Mirohošť.

Chválu a uznání si zaslouhuje Matice šířením českého tisku: novin, různých časopisů a knih. Prostřednictvím Ústředí do našich osad jak jednotlivcům, tak i knihovnám bylo objednáno na tisíce dobrých knih a spousta obrázkových časopisů. V udržování českých škol, ve vlastenecké výchově mládeže, v šíření tisku z ČSR, čím se pěstovalo to vnitřní sblížení s drahou vlastí — v tom ve všem je její nehybnoucí sláva. Matice právem si zaslouží chválu nás všech. Matice jde dál: ona tvoří redakční kroužky a vydává rodinné kalendáře volyňských Čechů v letech 1937, 1938 a 1939. Roku 1933 vydává „Památník za-

ložení a desetileté činnosti ČMS v republice polské“, vydává ročenku „10 let kola ČMS v Lucku“, organizuje zájezdy školní mládeže do ČSR, které vedou učitelé Anna Křivková a Vladimír Ficek. Matice je ve stálém styku s českým velvyslanectvím ve Varšavě a ministerstvem osvěty v Praze, které věnuje cenné pedagogické knihovničky pro učitelské okrsky.

Matice dbala o dosažení kvalifikovaných učitelských sil z ČSR. Byli to následující učitelé: Parma, Kredba, Kosek, Švarc, Kozák, Půlpytel a Vlček. V „Památníku založení a desetileté činnosti ČMS v republice polské“ vydaném v roce 1933 o učitelském kursu je zaznamenáno: „V roce 1927 kursu českého jazyka se zúčastnilo 39 učitelů a učitelek, mezi nimi 6 národnosti polské a 2 ukrajinské. Přednášel chvalně známý pracovník pro polsko-české sblížení prof. Maximilián Kolaja a prof. Stanislav Vrána.“

V zápisu ze schůze správního výboru dne 3. VIII. 1930 v Lucku je toto: „Mimo členy výboru zúčastnilo se schůze 30 učitelů účastníků kursu jazyka českého, jakož i ředitel M. Kolaja. Vedle ředitele přednášeli na kursech dr. Fr. Višina i dr. Jaromír Parma. Oznámeno, že čestí učitelé založili spolek a žádají, aby byl jejich delegát přijat za člena výboru Matice.“ Tolik o kursech a založení Sdružení učitelů státních a soukromých škol v Polsku. Zmíněná učitelská organizace pořádala ročně dvě konference, na které se sjížděli učitelé, aby vyslechli odborné referáty a zúčastnili se hodin, jaké vedl jeden z kolegů. Delegáty od Sdružení do Ústředí byli vždy předsedové Vl. Ficek a Vl. Tomáš. Sdružení, jako odborová organizace, brá-

nila zájmy soukromého učitelstva. Z řad učitelstva, organizovaného ve svém Sdružení, již mnoho nebylo. Jsou to: A. Bernáček, Ant. Křivka, Hanyš, Macháček, Jar. Vlk, Jos. Vlk, Horák, Nevečeral, Rejzek, Tomáš a Taraba. Většina učitelstva zůstala věrná svému povolání a vytrvale pracuje v ČSR.

Z členů výboru ČMS si pamatují kromě předsedy Prajzlera, Vl. Mesnera tyto osoby: Janatu, Flengra, Malinského, Louda, Jos. Vika, Albrechta, Sebestu, Svihovského, Kazdu, R. Jozefa, Sučka, Vinteru a Šantoru. Mnohým z nás utkvěly v paměti návštěvy velvyslance ve Varšavě dra V. Girsy a minist. rady dra Fr. Karase, který po své návštěvě na Volyni vydal v r. 1935 knihu: „Obrazy z českých osad v Polsku.“

U příležitosti toho významného jubilea si všichni uvědomujeme, že činnost ČMS byla nanejvýš užitečná. Výchova mládeže v našich volyňských školách se znamenitě osvědčila v druhé světové válce: na sta dobrovolců, jak mužů tak i žen, vstoupili do řad Svobodovy armády. Matice nás sjednotila, prohloubila naše národní uvědomění a přispěla k tomu, že jsme tvořili na Volyni celek s kterým chtěl nechtěl aspoň částečně se musely počítati polské úřady. Důkazem toho bylo, že jsme měli svého poslance Vl. Medunu a konsula Svárovského, kteří svou pozornost věnovali šíření sokolské myšlenky na Volyni.

Šířením školství, dobré české knihy a časopisů Matice vykonala tak mnoho, že na její působení a bohatou činnost příslušníci české větve z Volyně nezapomenou. Těchto několik poznámek nejsou úplné. Záleží na naší veřejnosti, aby byly doplněny. Alexandr Křivka.

Vzpomínají i Michajlovští

Mnozí píší své vzpomínky na místa, která před rokem opustili. I já zalétám v myslí tam do vsí, kterou jsem 7. III. 1947 opustila. V podstatě jsou více méně všechny vzpomínky stejné. Všude to byla práce, práce a zase práce, válka s přírodou o kousek půdy a buďto větší nebo menší vzrůst blahobytu a kultury.

Jen dvě vesničky na Volyni mají z části jiné začátky. Všechny ostatní vesnice české na Volyni byly založeny přistěhovanci českými v letech 1860-80, kteří dobrovolně se stěhovali a kteří dostali k stěhování všelijaká privilegia od vlád, jak rakouské, tak ruské. Jen obyvatelé vesniček Dorošiny u Rozišť a Michajlovky u Rovna mezi ně nepatří.

Chci se zmíniti několika slovy o lidech z Michajlovky. Ostatní volyňští Češi odešli z Čech před 75 lety, ale předkové Michajlovských odešli z Čech již před 300 lety, a v tom je podstatný rozdíl. Nejsou totiž michajlovští emigranty, ale exulanty, kteří odešli z Čech po Bílé hoře. Odešli tak, jak to je dobře vystihnuto v této písni: „Nevzali jsme s sebou nic, po všem je veta, jen bibli Kralickou a Labyrint světa.“

První jejich útočiště bylo ve Slezsku,

odkud jich mnoho odešlo do Polska. Tam až do nynější doby byly jich velké sbory: Zelov, Kučov a jiné. V osmdesátých letech minulého století se jich ze Zelova trochu přestěhovalo na Volyn. Mnozí se usadili na panství knížete Radzivila a založili Michajlovku u Rovna. Nemohli si však zem koupiti, nýbrž jen pachtovati. Právě to, že žili v nájmu, mělo neblahý vliv na vývoj jejich vesničky, protože v pachtovní smlouvě bylo, že na pachtované půdě se nesmí postavit žádná zděná budova, ani škola, ani kostel, ani jakýkoliv podnik, ba ani ovocné sady se nesměly vysazovati.

Michajlovští si tedy postavili jen malé dřevěné domky a 90 procent se jich zabývalo tkalcovstvím. Ve 100 domků, které Michajlovka před I. světovou válkou měla, pracovalo se na 300 stavech. Byla to jediná „průmyslová“ česká vesnice.

V prvních letech 20. století souseď Radzivilův, jakýsi Jarocký, prodával část půdy, a tu se mnozí z Michajlovských rozhodli ke koupi vlastní půdy. Z toho povstala nová vesnice, ale již smíšená s Ukrajinci a Poláky, Pokosy, vzdálené od Michajlovky 3 km. Pokovští Češi však jaksi stále patřili

k Michajlovce, a tak i já, ač jsem z Pokos, píši o Michajlovce.

Teprve po první světové válce, již v Polsku, při pozemkové reformě, když v roce 1922 uplynula pachtovní lhůta, která byla vždy na 12 let, mohli si Michajlovští své nájmy koupiti. Tím však zaniklo skoro úplně tkalcovství.

Třebaže uplynulo více než 300 let co jejich předkové odešli z Čech, přece si zachovali svůj mateřský jazyk. A stále s pokolení na pokolení se předávala jako odkaz otců zvěst, že naše pravá vlast je v Čechách. Nejen tedy dívu, že když se světová situace utvořila tak, že došlo k stěhování národů, rádi opustili tu zem, kterou ani po 300 letech nepovažovali za svou pravou vlast.

I když je člověku v cizině dobře, přece se rád vrací domů, ač samozřejmě vzpomínky zalétají zase zpět, na ta léta prožitá při práci, v klidu i za váleku, jak to vyjadřují slova, kterými jsme se s naší vesničkou loučili: Vy naše Pokosy, vesničko milá, mnohých z nás tady kolébka byla. Mnohých z nás kolébka na půdě cizí, proto ta láska k ní nebyla ryzi. Nebyla hřejivá jako klín matky, proto tvé děti chtějí domů, zpátky. Domů, kde znějí rodné vždy zvuky, domů, kde sládnou často i muky. Domů, zkad vyhnala lidská je zloba, protože vzývaly ze srdce Boha.

Otcové mnohou trampotou prošli
než v našich Pokosech útlek naši.
Země je přijala, ale ne chata,
z proutí a hlíny chaty své látá.
Mnoho tu potu země vpíla
než první zrno ruka v ni šla.
Mnohá tu ruka mozoly vzkvetla,
mnohá tu duše k věčnosti vzlétla.
mnohá tu záda zhýbala práce,
mnozí zas padli v té hrozné válce.
Mnozí nám milí dli nyní v dáli,
srdce nás bolí, stesk duši halí.
Proto se s tebou loučíme visko,
protože odchod náš je velmi blízko.
Za svými milými musíme spěti,
proto tě opouští ty tvoje děti.
Ze jsi však také vlídná k nim byla,
za to nám k tobě vzpomínka zbyla
na doby klidu, štěstí a míru,
na doby strávené ve válek víru.
Kéž v tobě zůstanou štěstí i strasti,
nás, Bože, provázej do nové vlasti!
Provázej domů, buď s námi stále,
bychom tam žili k Tvé cti a chvále.
Jak se zachová matka vlast k těmto
tak dávno ji opustivším dětem? Odpo-
činou si oprávdou v mateřské náruči?
Věříme pevně, že ano.

Olga Šrajbrová.

Klid a rozvahu

Každá válka zanechá po sobě stopy, nejen tím, že zbourá domy a mosty, to by byly viditelné stopy. Zanechá po sobě spoustu stop neviditelných a přece na ně narážíme na každém kroku. Mezi lidmi je mnoho spálených mostů od člověka k člověku. Mý Volyňané jsme byli vždy těmi, kdo ty mosty stavěli, ve válce na frontě a před tím na Volyni.

Nejsme živlem destruktivním, jsme konstruktivním a tvořivým. Dnes, kdy jsme v republice doma, musíme si tuto linii zachovat. Jak jsme byli — budeme státotvorní. Nesmíme se dát strhnout nikdy a nikým k protistátnímu činu. Klid a rozvahu musíme zachovat v nejrušnějších dění politikém. Uvědomme si, že nás otáčí velký nepřátelský německý národ, sice dnes poražený, ale naše bdělost musí být na stráž. My volyňští krajané si nemůžeme dovolovat risiko hazardování s sebou a svou rodinou. Musíme přemýšlet, že naše cesta není s velkokapitálem, neb jej nemáme, a také proto nebudeme za někoho tahat horké kaštany z ohně. Proč bychom si páčili ruce? My máme naše ruce dost udělané od věčné práce. Vidíme, co se děje ve světě, vidíme, že celý svět jde k socialismu, jak to naznačili naši přední politikové.

My jsme navždy spojeni s našim

národem a odhodláni sdílet jeho osud. Události kolem našeho státu vyžadají, aby u nás byl klid a jednota. Mnoho našich nepřátel, ať kdekoliv, čeká na neshodu u nás. Proto klid a rozvahu. Ať již má kdo jakékoliv přesvědčení, každý z nás si musí uvědomit, že přátelství se Sovětským svazem není jen pouhou frází. Nemůžeme se nikdy o nikoho jiného opřít v případě, že by nás chtěl někdo napadnout. Chápu, že mnohý z nás mnoho ztratil. Ztratil syna, otce, bratra a u nás Volyňanů i sestru a dceru. Však následkem toho, co by se mohl stát, ztratili bychom vše i sama sebe. My nemůžeme a nesmíme slepě přihlížet, jak Němci se konsolidují a co to vše znamená.

Německo bylo a bude největším našim nepřítelem. Již mnohokrát na to upozorňoval náš pan prezident dr. Edvard Beneš. Proto rozvažme každé slovo, nežli jej proneseme. Uvědomme si, že jsme v Čechách a že budeme sdílet tentýž osud jako celý národ. Zde již nehraje úlohu jen příslušnost k té neb jiné politické straně, u nás nikdy fanatické politikářství nebylo, u nás vždy zvítězil rozum a srdce dobrých vlastenců. Věřím, že toto zvítězí i tentokrát.

Vladimír Libovický.

Důležité upozornění pro poplatníky

Přiznání k přímým a mimoř. daním

Zemské finanční ředitelství vydalo vyhlášku o přiznáních k daním. Uvádíme z ní tyto důležité informace pro poplatníky:

Přiznání k dani důchodové, k všeobecné dani výdělkové a k dani rentové na berní rok 1948 dlužno podat do 31. března 1948 u berní správy příslušné podle bydliště (sídla) poplatníkovy ke dni 31. prosince 1947.

K důchodové dani jest povinen podat přiznání, kdo měl v kalendářním roce 1947 dani podrobený důchod, který dosáhl 15.000 Kčs. Tato částka se zvyšuje u poplatníků, k jejichž rodině přísluší a) z osob uvedených v § 19 odst. 2 zákona o přímých daních jedna osoba na 18.000 Kčs, b) z osob uvedených v § 20 odst. 3 dvě osoby na 21.000 Kčs, tři osoby na 24.000 Kčs, čtyři osoby na 28.000 Kčs, pět osob na 32.000 Kčs, šest osob na 36.000 Kčs, sedm nebo více osob na 40.000 Kčs. — U poplatníků, kteří jsou vdovci (vdovy) nebo osoby rozloučené, snižuje se počet příslušníků rodiny, který jest rozhodný pro daně prosté minimum, vždy o jednoho takového příslušníka. Služební požitky poplatníka a příslušníků jeho rodiny se nevěčtají do důchodu domácnosti.

Osobami uvedenými v § 19. odst. 2 jsou:

1. Příslušníci rodiny, t. j. manželka nebo družka a nezletilé dívky (vnukové,

pasportkové schovanci), žijí-li s hlavou rodiny v společenství domácnostním,

2. zletilé děti, rodiče, prarodiče, nevlastní rodiče pěstouni, zeťové, snachy, tchán a tchyně poplatníkovy, pokud jsou v jeho zaopatření,

3. manžel (manželka) který (která) není příslušníkem domácnosti, nezletilé děti a osoby uvedené pod čís. 2, nežijí-li v poplatníkově domácnosti, pokud dostávají od poplatníka pravidelné příspěvky převyšující 5% jeho důchodu a pokud poplatníkům důchod nezmenšený o tyto příspěvky nepřesahuje 300.000 Kčs,

4. nemajetní sourozenci a osoby sešvakřené s poplatníkem až do druhého stupně, t. j. rodiče, tchán a tchyně a sourozenci manželovy, které poplatník vydráhuje.

Osobami uvedenými v § 20, odst. 3 jsou pouze ty osoby, které jsou uvedeny v § 19, odst. 2 pod číslem 1 a 2.

Národní správci jsou povinni podati přiznání ze spravovaného majetku vždy bez ohledu na výši příjmu.

K všeobecné dani výdělkové jsou povinni podati přiznání osoby neb sdružení osob, které provozují výdělečný podnik nebo vykonávají zaměstnání směřující k dosažení zisku bez ohledu na výši výtežku.

K rentové dani jest povinnen podati přiznání, kdo bere požitky, podrobené této dani (nevybíral se z nich daň

srážkou u dlužníka), když požitky, podrobené této dani převyšují samy o sobě či s ostatním důchodem příjemcovým nebo hlavou rodiny, k níž náleží, výše uvedené nejnižší hranice důchodu, podrobeného důchodové dani.

Oznámení k dani ze mzdy za kalendářní rok 1947 dlužno podat do 31. března 1948 u berní správy příslušné podle bydliště poplatníkovy ke dni 31. prosince 1947.

K dani ze mzdy jsou povinni podati oznámení pouze 1. příjemci, kteří v kalendářním roce 1947 pobírali mzdu zároveň od dvou nebo více plátců (na př. pensista byl zaměstnan nebo pobíral pensii současně od více plátců a pod.), 2. lékaři, zubní technici, dentisté a zkoušení zubní technici, kteří na podkladě rámcových nebo obdobných smluv pobírali od nositelů veřejnoprávního sociálního pojištění honoráře za činnost ve vlastní ordinaci.

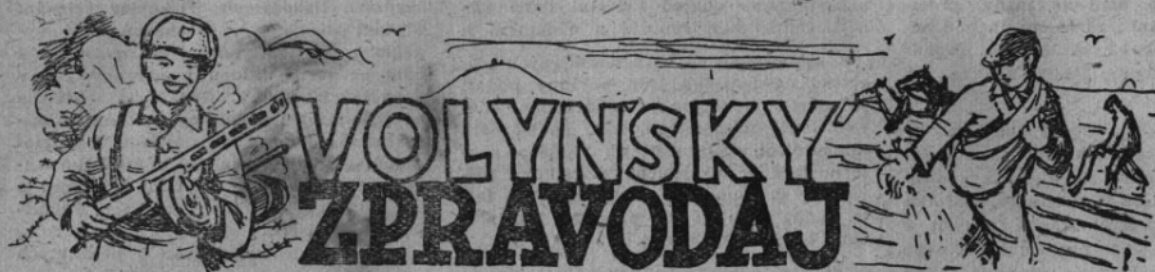
Poplatníci podlehlí mimořádné jednorázové dávce nebo mimořádné dávce z nadměrných přírůstků na majetku jsou však povinni podati přiznání k přímým daním do 29. února 1948. Přiznání k mimořádné jednorázové dávce a k mimořádné dávce z nadměrných přírůstků na majetku dlužno podati do 29. února 1948 u příslušné berní správy.

K mimořádné jednorázové dávce jsou povinni podati přiznání:

a) Fysické osoby a neodevzané (nerozdělené) pozůstalosti, podléhající dani

Zprávy svazu

Státní občanství volyňských Čechů a Slováků. Upozornění

Výnos min. vnitra A-4619-8/1-48-V/3

Ministerstvo vnitra ve snaze odstraniti a zabrániti nedorozuměním, která vznikají při styku volyňských Čechů a Slováků, přesídlených na základě Dohody mezi vládou Československé republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o právu opce a vzájemného přesídlení ze dne 10. července 1946, s úřady v záležitosti jejich čs. státního občanství, upozorňuje:

Češi a Slováci z bývalé volyňské gubernie, kteří optovali podle shora uvedené dohody a bylo jim vydáno ministerstvem vnitra opční osvědčení, stali se vydáním opčního osvědčení definitivně čs. státními občany. Opční osvědčení jsou řádným definitivním průkazem o jejich čs. státním občanství a vztahují se i na manželku a děti optantovy, jakož i na ostatní členy jeho rodiny uvedené v opčním osvědčení. Osvědčení byla vydávána v rusko-českém znění; opis jeho českého znění je připojen.

Osoby, které se vykáží uvedenými opčními osvědčeními, mohou tedy podávat žádosti o udělení čs. státního občanství podle úst. zák. ze dne 12. dubna 1946 č. 74 Sb. a pokud tak již učinily neb ještě učiní, dlužno jejich žádosti považovati za bezpředmětné. Žádosti o udělení čs. státního občanství podle úst. zákona č. 74/1946 Sb. podávají, pokud tak již neučinily, pouze ti volyňští Češi a Slováci, kteří se vrátili do vlasti mimo rámec přesídlovací akce, provedené na podkladě shora uvedené Dohody.

Požádají-li vlastníci zmíněných opčních osvědčení o vydání osvědčení o čs. státním občanství, buďtež jim tato jako nesporným čs. státním občanům vydána bez dalších průtahů a šetření, ježto jejich národní a politická spolehlivost byla prověřena již při vydávání opčního osvědčení.

Prodloužení lhůty k podání žádosti o výplatu st. příspěvku vyživovacího

Ministerstvo zahraničních věcí svým čj. 177.906-V-2B-47 z 9-9. 1947 oznámilo všem skutečným zastupitelskými úřadům a MNO, že prodloužuje lhůtu k podávání žádosti o vyživovací příspěvky podle vládního usnesení z 3. 12. 1946 do 31. 12. 1947 pro osoby, které mají bydliště mimo území Československé republiky.

Také ministerstvo financí svým čj.

158.462-47-IX-1 z 28. 8. 1947 oznámilo MNO, že nemá námitek proti prodloužení lhůty.

Ministerstvo národní obrany, pokud jde o vyživovací příspěvky rodinám vojenských gazistů z řad volyňských Čechů, prodloužuje lhůtu stanovenou VV čl. 67-1947 do jejich reemigrace, nejpozději do konce roku 1948.

Komu byla žádost o vyživovací příspěvek zamítnuta s oddvodením, že byla podána opožděně, může se odvolati a žádati projednání své žádosti.

Důležité upozornění. MNO, Kancelář legií, znovu upozorňuje, že zásoba hubertusů a kostýmů která byla pro vdovy po padlých zahr. vojácích, jest vyčerpána. Neuposilejte proto další žádosti, poněvadž nemohou být vyřízeny.

Náš zástupce v Praze u min. soc. péče reemigr. odb. škpt. Kozák nastoupil 15. března t. r. dvoutýdenní dovolenou.

Škpt. Jar. Pokorný neúraduje již u stýč. skup. MNO u min. zemědělství IX. odb. Všichni vol. Češi, kterým pomáhal při řešení jejich osidlovacích a existenčních otázek, mu touto cestou srdečně děkují za jeho upřímnou snahu pomoci a za pochopení, které měl pro jejich potřeby. A na jeho novém působišti mu přejí všechno nejlepší.

Pozůstali po padlých u Sokolova přihlaste se ihned písemně v redakci Věrné stráže. Sdělte jména padlých, jejich data a pokud možno všechny známé okolnosti, za kterých došlo k jejich smrti. Přiložte jejich fotografie.

ČÚZ o nás — my o ČÚZ

Čs. svět č. 10 jest přeplněn celou řadou zpráv o životě krajanů ve světě. Nás velmi zajímal článek min. rady Folprechta o životě volyňské mládeže u nás a na Volyni. Článek je velmi výstižný a je vidět, že jej psal znalec volyňských otázek. Článek nás potěšil a Tribuna volyňské mládeže přinese celé jeho znění. Rada státní referuje o zdařilých podnikcích v rámci VII. Masarykova dne čs. zahraničí. Obrázek chovanců Domova školní mládeže pak ukazuje řadu chovanců z Volyně. Velmi potěší také zprávy ze života krajanů v zahraničí.

Sjezd odboček ČÚZ. Akční výbor ČÚZ svolává na sobotu dne 20. března na 14. hod. do Obchodní a živnostenské komory v Praze I, U obecního domu č. 3 sjezd delegátů všech odboček ČÚZ. Jednání sjezdu bude velmi důle-

žitě a stanoví směr veškeré krajaňské práce v odbočkách ČÚZ.

Dr. Steiner v čele ČÚZ. Jak jsme již v minulém čísle sdělili, byl jmenován předsedou ČÚZ dr. B. Steiner. Jmenování toto postavilo do čela krajaňského pracovníka poslední doby, který však skutky za krátkou dobu ukázal, že je upřímným a důsledným přítelem zahraničních krajanů.

Sdružení zahraničních Čechů v Praze, které sdružuje krajanů z Německa a je začleněno jako členská organizace do ČÚZ zrovna tak jako SCzV, ustavilo akční výbor.

Letem krajaňským světem. Vídeňští Čechoslováci postavili se jednotně za Gottwaldovu vládu. Dr. A. Žižka, prof. na katol. universitě a význačný krajaňský pracovník v USA v četných přednáškách propaguje ČSR. Čs. národní sdružení v Bělehradě spolu se Sdružením čs. žen čile pracuje. Krajané v Argentině — Češi i Slováci — odmitají důrazně protičeskoslovenskou činnost. Sdružení Čechoslováků v Maroku oslavilo v Casablanca VII. Masarykův den čs. zahraničí. Ke krajanům do Kanady odejel již čtvrtý učitel z ČSR. Československá obec v Sarajevě, jejíž nejvýznamnějším činníkem býval Vojta Režný, pořádala 7. března v rámci VII. Masarykova dne čs. zahraničí přednášku „Masarykův odkaz“.

Dopis, který jsme obdrželi od pana Josefa Hály z Oráčova, nemůžeme uveřejnit, poněvadž důvody nejsou postačující a celá zpráva je nejasná.

Všem volyňským Josefům a Josefám přejeme hodně radosti ze života a dlouhá léta.
Redakce a administrace

Badujeme sociální fond

Na svatbě Anř. Cigla se sl. Olgou Studenou, konané 29. II. 48 v Čevniši u Kadaně bylo vybráno na podnět pana Emila Žitného na soc. fond 1600 Kčs. — Všem dárcům srdečně díky.

Na svatbě pp. Emila Noska z Dol. Lukolomě a Mikuláše Kašky bylo vybráno 1240 Kčs na soc. fond. — Děkujeme a novomanželům blahopřejeme.

Na svatbě p. Michala Vladimíra se sl. Annou Pilnou, konané v Droužkovicích dne 3. II. 48, bylo vybráno na podnět p. Josefa Fásky 800 Kčs na soc. fond. — Dárcům srdečné díky a novomanželům hodně štěstí v novém životě.

Na svatbě p. Macouna se sl. Příbylovou v Dol. Dlouhé Louče bylo vybráno na podnět p. V. Polívky 1770 Kčs ve prospěch soc. slabých. — Děkujeme a novomanželům přejeme hodně štěstí.

Na svatbě Alexandra Hále se sl. J. Švarcovou dne 5. III. 48 v Lušanech bylo vybráno na podnět p. Neďbálka 1470 Kčs na soc. fond. — Dárcům děkujeme a mnoho štěstí přejeme novomanželům.

Na svatbě sl. Emilie Ledvinové z Vidlic s Vladimírem Olejníkem z Polžic na podnět p. Cervenky bylo vybráno 2680 Kčs ve prospěch volyň. vdov

a sirotků. — Dárcům děkujeme a novomanželům přejeme hodně štěstí na společné cestě.

Dne 15. 2. t. r. bylo vybráno na podnět pana Ant. Šimka o svatbě sl. Marie Pelikánové s Josefem Lovencem z Polžic 2060 Kčs na Malinský fond. — Všem srdečné díky a novomanželům hodně větru do plachet.

Na svatbě br. Vladimíra Kubišty s Mařenkou Mistrovou bylo vybráno na podnět A. Doležala a duchovního otce Ladislava 1440 Kčs na soc. fond. — Dárcům srdečné díky a novomanželům přejeme hodně štěstí v novém životě.

Na pohřbu paní Emilie Híblerové v Hevlíně n. D. dne 24. 2. 1948 bylo vybráno na podnět paní Marie Průškové 1015 Kčs ve prospěch vol. sirotků a vdov. — Všem dárcům srdečné díky.

„Demokracie není jen formou státní, není jen tím, co je napsáno v ústavách: demokracie je názor na život, spočívá na důvěře v lidi, v lidskost a v lidství, a není důvěry bez lásky, není lásky bez důvěry.“

T. G. Masaryk.

Josef Vojar, nar. 4. V. 1907 v Kvasilově na Volyni, padl za osvobození vlasti 10. 9. 1944 jako příslušník 1. p. p. brig. v SSSR v bojích o Dukelský průsmyk u Máchnovky. Vzpomeňte s námi!

Manželka, děti a matka.

Dne 24. listopadu 1944 padl v těžkých bojích za osvobození naší drahé a milované vlasti v Polance na Slovensku Josef Hlaváč, nar. 22. I. 1909 v Buderáži na Volyni, posledně bytem ve Varkovičích, okr. Dubna.

Vzpomínám a nikdy nezapomenu, drahý manželé!

Zároveň prosím o tichou vzpomínku ty, kteří jej znali.

Manželka Anastazie Hlaváčová.

Tribuna mladých

Letní prázdninový tábor. Soubor volyňské mládeže připravuje 6týdenní letní prázdninový tábor spojený se školou soc. výchovy a školou slovan-ské vzájemnosti. Počet účastníků bude omezen, a to na členy souboru a členy nové, kteří budou ochotni věnovati se práci v souboru. Tábor bude veden ve vlastní režii a pobyt pro členstvo souboru bezplatný. Mimo výchovy bude nastudován nový program souboru.

Soubor volyňské mládeže upozorňuje. Při posledním vystoupení souboru se stalo, že někteří jeho členové nezúčastnili se účinkování a vzdělili se bez dovolení ze Zatece. Bylo to dokonce při oslavě TGM. Org. vedení souboru upozorňuje ty, jichž se to týká, že je to poslední pardonování. Kdopak bude reprezentovati volyňskou větev, když i mládež selže?

Hlaste se již nyní do Souboru vol. mládeže! Soubor doplňuje svoje řady a volá schopnou volyňskou mládež, jež kromě českého jazyka ovládá jazyk polský a ukrajinský a má schopnosti pro sborový zpěv, aby se hlásila v redakci Verné stráže, Zatec, nám. dr. Ed. Beneše 155, u br. Židlického. Hlásiti se mohou i nestudenti i nečlenové Domovů volyňské mládeže. Přijati členové zúčastní se pak také letního tábora, který letos bude táborem výběrovým s omezeným počtem účastníků.

Představení pro posádku. Soubor volyňské mládeže při SCzV uspořádá ve středu dne 24. března 1948 večer pro posádku zvláštní celovečerní představení „Pásmo písní a tanců slovan-ských národů“. Učinkuje mistr Vladimír Libovický a celý soubor.

Svobodné slovo - 13. III. 1948:

Volyňští mladí

Bez děkov. Volyňská mládež se všude pilně zapojuje do budovatelského úsilí našeho státu. Pomáhá spolu se všemi reemigranty a našimi bratry z Volyně obnovovat a zlepšovat celkový vzhled nových domovů v obcích Zatecka, kde tito jsou ponejvíce usídleni. Tak na příklad v obci Bezděkově na Zatecku volyňská mládež spolu za pomoci ostatních krajanů se ochotně ujala práci na zdokonalení vzhledu obce. Ve vlastním nákladu opravila místní kapli a upravila a zušlechtila park kolem ní. Na tento účel sebrala mezi sebou přes 7000 Kčs. Povozy a potahy dodali ochotně všichni krajané zdarma. Byl upraven vnitřek kaple, získáno potřebné zařízení a nyní ustaven i pěvecký sbor, který vede Jan Liška. Tak si tedy vedou nejenom zde, ale i na ostatních místech krajané z daleké Volyně, kteří spolu s námi si chtějí vybudovat lepší zítřek sobě a svým potomkům.

Dne 11. III. vzpomínáme třetího výročí, kdy v boji za osvobození ČSR u Lipt. sv. Mikuláše padl Vladimír Podaný, nar. 28. I. 1915 v Mirohošti. Kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi. Otec, matka, manželka a dceruška Alena.

Dne 27. II. 1948 zemřel náš drahý manžel a tatínek, voják II. zahr. odb., Antonín Knop, nar. 6. VIII. 1900 v Mirohošti na Volyni. Zesnul po delší těžké nemoci v Praze na Bulovce. Pohřeb se konal ve čtvrtek 4. března 1948 z domu v Prosmykách ve 3 hod. odpoledne na místní hřbitov.

Truchlící rodina věnuje na Malínský fond 800 Kčs. Manželka a děti.

Oznámení. Dne 21. února t. r. zemřela v Albrechticích ve Slezsku Anna Kučerová, roz. Hlaváčková, z Hlinska na Volyni. Zesnulá trpěla dlouho těžkou srdeční vadou. Volynští, kteří jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku. V hlubokém zármutku zůstává manžel a děti.

Malý oznamovateľ

Která selka vdova vezme spolehlivého hospodáře k vedení hospodářství? Jsem 53letý, sám, chudý, znalý všech zemědělských i chmelařských prací. Pod značkou „Čestně“ do adm. V. S.

V obci Tatenice, okr. Zábřeh, se uvolnila krásně vybavená bednářská dílna. V obci je 28 volynských rodin. Zájemci nechtě si dopíši na adresu: Stanislav Klíma, Tatenice čp. 12, okr. Zábřeh.

P. Žízka Vlad. žádá o zaslání tiskopisů žádosti o definitivní čs. státní občanství. Zapomněl udát svoji adresu. Nechtě tak učinit dodatečně, abychom mohli vyhovět jeho žádosti. — SČZV.

Hledáme

Vladimír Cibulka, Český Jiřetín 57 u Mostu, hledá Věru Trojanovou, roz. Srbovou, narozenou 1912, posl. bytem Krupá/Hranica.

Zofie Maševská z Mizoče, nyní bytem Horní Maxov čp. 22, okres Jablonec n. Nisou, hledá své příbuzné z Volyně, t. j.: Antonín Kubový, Spakov; Tónička Červinková, Hlinsk; Antonín Král, Mirohošť a Jan Hovorka,

Urveny. Všichni nechtě se hlásí na výše uvednou adresu.

Alexej Poštl, Stříbro čp. 225 hledá Stásíka Piška, reemigranta z ob. Čerňachova. Jmenovaný nechtě se přihlásí na uvedenou adresu.

Karel Hrdlička, Cachovice 14, pošta Kadaň, hledá Josefa Košťáka, nar. 1906 v Teremně, přísl. 1. tankové brigády.

Vladimír Anděl, Jakubovice 301, p. Dolní Čermná u Kynšperka, hledá Mil. Janču, Ottu Janču a ML. Andrlého z Antonovky. Posledně bydleli v Sedmihranech.

Vladimír Kaufman, Arnolice 34, okres Frydlant v Č., hledá Jaroslava Loukotu z Malované, Václava Rudolfa z Vyhodě a Bohuslava Malhauza z Martinova.

Boleslav Horáček, Drmoul 83, p. Velká Hleďsebe, hledá svou sestru Viktorii Horáčkovou, nar. 24. II. 1923 v Plechově, okres Černichov, která podle nezaručených zpráv měla býti v Praze r. 1945 se Svobodovou armádou jako sestra Červeného kříže.

Vladimír Koubla, nar. 1897, nechtě se ohlásí na adresu svého bratra Václava Kopibly, Muckov-Zárov čp. 2, pošta Hořice na Šumavě.

Alexandr Technik hledá Annu Čectovou z Moldavy u Dubna, Josefa Rabysa z Varkovč u Dubna, který prošel střediskem v Dolním Ježetíně u Mostu, a Václava Velnera z Moldavy u Dubna. Jmenovaní nechtě se přihlásí.

Ilko Kóčerhan, nar. 1913 Sinevirská Polana, nechtě oznámí Svazu Čechů z Volyně pí Černé své místo osídlení.

Petr Krtíl, bytem v Roznenci čp. 9, p. Pernarec, okr. Stříbro, hledá svého bratra Jana Krtíla, nar. 1929 a bratrance Vladimíra Krtíla. Jmenovaný nechtě se ohlásí n adresu shora pojmenovaného.

Arnošt Horna, bytem v Horce u Chrudimě, reemigrant z Francie, pátrá po své sestře Anně Hornové, která se provdala za p. Konstantina Foktu, rolníka z Jedvanin, okr. Ostrok. Jmenovaná měla více dětí a jedna z dcer se jmenovala Naděje. Kdo by o rodině jmenované něco věděl, nechtě se ohlásí na shora uvedenou adresu. Pan Arnošt Horna prosí zejména pp. Foktu, Hornu, Durpekta, Zápeckého, Faltinka z obce Jedvanin, okr. Ostrok o podání zprávy o sestře Anně Foktové.

P. Vladimír Olejník, nar. 10. IV. 1919, z obce Iyanoviče na Volyni, nechtě se ohlásí na adresu shora pojmenovaného — pí Černé — svou přesnou adresu, za účelem odebrání vojenských dokladů, které se nacházejí v kanceláři SČV.

Michal Pauchanič, nar. 1912, z obce Vološianka, okr. Velká Berezna na Zakarpatské Ukrajině, býv. příslušník čs. zahr. armády ze SSSR, nechtě se

ihned ohlásí na adresu své sestry Heleny Havránkové, Horní Zďar, pošta Brusnice u Trutnova. (2338/C-1948)

Vladimír Kolář z Rovna na Volyni, nyní bytem v Aši, Šaldova 2200, hledá svou synovou, která se provdala za p. Šreka. Jmenovaná nechtě se přihlásí na shora uvedenou adresu. (235/C-1948)

P. Alexandr Kovalčuk, nar. 1907, v Knjahině, okr. Dubna na Volyni, nechtě se přihlásí do kanceláře Svazu Čechů z Volyně k pí Černé za účelem odebrání potvrzení o narození.

Kdo by mohl podati zprávy o Vladimíru Švitorkovi, nar. 1907 v Ulbárově, příslušníku čs. zahr. armády ze SSSR, polní pošta 38032 „B“, který od 30. IX. 1944 jest nezvěstný, nechtě se ohlásí na adresu Emilie Švitorkové, Horní Zďar č. 51, p. Brusnice u Trutnova. (2320/C-1948)

Kdo by mohl poskytnouti jakékoliv informace o chování Josefa Dědečka, nar. 1926 v Sofijevce na Volyni, od r. 1942 v Německu, nechtě tak učiní písemně nebo ústně na adresu Svazu Čechů z Volyně v Zateci (p. Nagel).

Jiří Zubčuk, Brusnice čp. 173, hledá sirotka Marii Noskovou, nar. 1930, která bydlí u dědečka Hnizda z obce Koubaně, okr. Senkevičovka. Jmenování reemigrovali do ČSR začátkem dubna 1947. (2558/C-1948)

Okresní soud v Podbořanech projednává pod čj. D 221-47 pozůstalost po Josefu Janzovi, volynském Čechu, který zemřel v Podbořanech dne 30. 4. 1947. Rodinní příslušníci, nebo osoby, které by o zemřelém mohly podati informaci, žádají se, aby sdělily okresnímu soudu v Podbořanech k čj. D 221-47 své adresy.

Hledáme krajana v USA. Václav Dus, Malá Černoc 14, p. Velká Černoc, ČSR, hledá svého strýce Emanuela Dusa, který se před první světovou válkou přestěhoval z Volyně do USA.

Týden proti alkoholismu

„K úspěšnému boji je třeba účinně zbraně. Proti alkoholickým nápojům otravujícím lidskou společnost postavíme proto hodnotný nápoj — tekuté ovoce.“

„Z příkladu švýcarského vidíme, že se jim podařilo během posledních 10 let snížit spotřebu alkoholu na pouhých 7% plánovitou a soustavnou, zákonem poděpenou akci. Páteří celé akce byla výroba a propagace konsumu ovocných, nekvašených moštů — tekutého ovoce. Tohoto výtečného nápoje se tam nyní ročně spotřebuje 90 milionů litrů. Stal se národním nápojem.“ Ing. Bohumil Košák.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Zateci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Zatec.